

nypoesi · mars 2006

NIELS FRANK

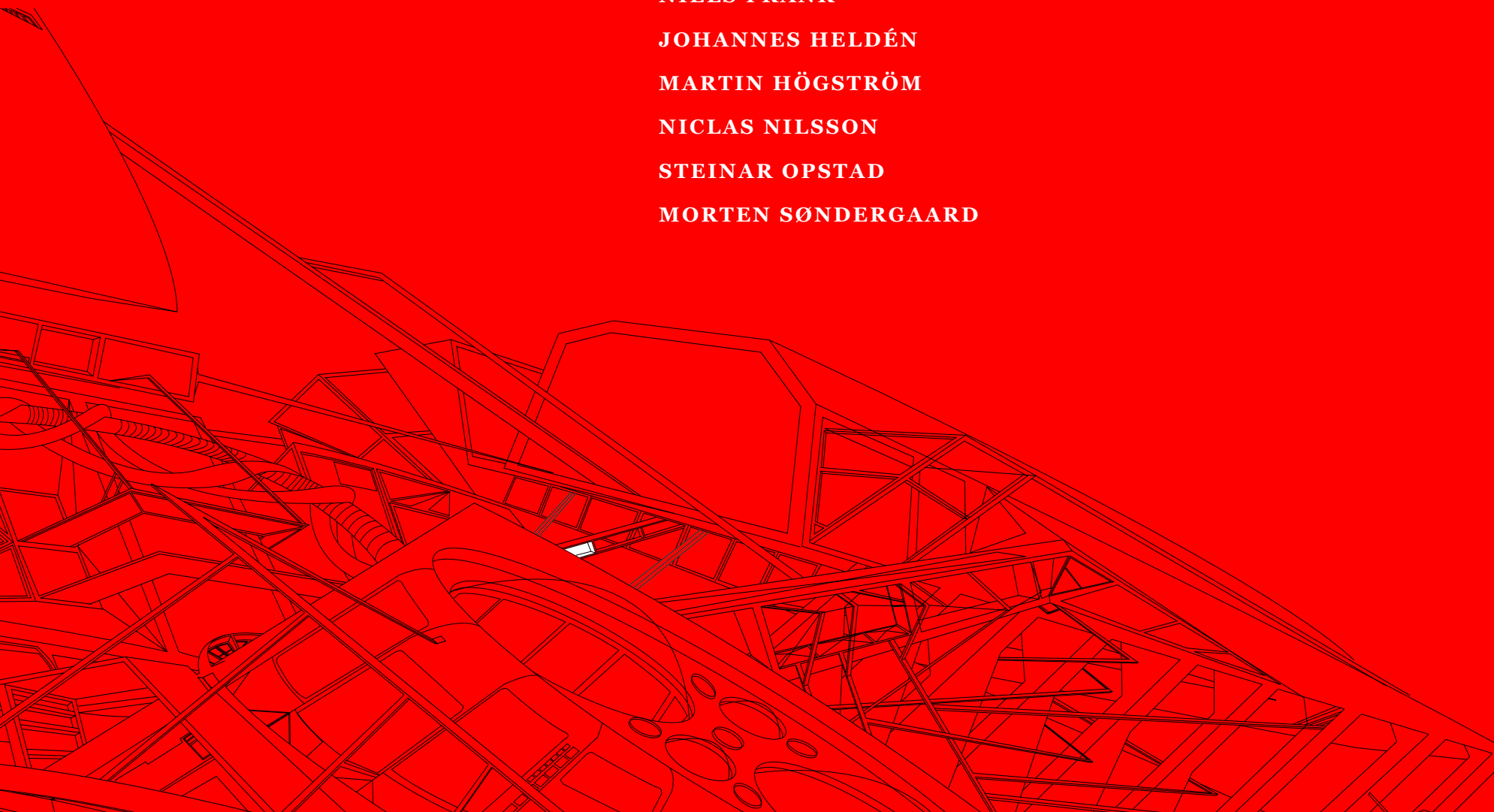
JOHANNES HELDÉN

MARTIN HÖGSTRÖM

NICLAS NILSSON

STEINAR OPSTAD

MORTEN SØNDERGAARD

www.nypoesi.net Oslo, mars 2006
© Forfatterne og nypoesi.net

Redaktør:
Paal Bjelke Andersen

Redaksjon:
Torunn Borge
Martin Glaz Serup
Judith Nærland
Stian Kristiansen

Redaksjonsråd:
Christian Yde Frostholt
Hanna Hallgren
Johannes Heldén
Arve Kleiva
Jørn H. Sværen

Produksjon: Paal Bjelke Andersen
Design: Judith Nærland

Kontakt: redaksjonen@nypoesi.net

nypoesi.net er støttet av Norsk Kulturråd og
Nordbok/Nordisk Ministerråd.

nypoesi · mars 2006

NIELS FRANK *Én vej* 3

JOHANNES HELDÉN *Det underjordiska systemet* 12

MARTIN HÖGSTRÖM *Transfutura* 26

NICLAS NILSSON *Patriarkat* 30

STEINAR OPSTAD *Samle øksene inn for kvelden* 37

MORTEN SØNDERGAARD *Et skridt i den rigtige retning* 42

OM FORFATTERNE OG BØKENE

11

Ikke noget æg i Gazastriben.
Ikke noget æg i Kaukasus.
Ikke noget æg i Caribien.

Men i en baghave i Californien
flød æggene overalt. Et hang i en busk.
Et sad i et træ. Og den dag i dag
    en iskold novemberdag der nægter at være evig
har jeg svært ved at glemme hvordan et spinkelt
gråmeleret æg lå og gemte sig under terrassen
    – synet af dets triste vippen i det skjulte!
Hvert æg i sin sfære ærede den usynlige verden
    en verden fuld af glitrende konfetti
mens på et bord kartonerne hobede sig op
med deres BECKY LARGE GRADE AA EGGS
    en slags signaler fra det indre rum.

Så kom Yolanda frem fra bemeldte busk
og klaskede et æg ud i hovedet på Melissa.
Så klaskede Melissa et æg ud på Gerardo.
Så klaskede Gerardo et æg ud på Izela.
Så klaskede Izela et æg ud på Hector.
Så klaskede Hector et æg ud på Eduardo.

Så klaskede lille Ed et æg ud på Yolanda
hans mor
så konfettien dryssede tungt gennem luften.
Og så var helvede løs.

I helvede blev konfettien til aske
eller sådan husker jeg det: den ene skal ramte den anden skal
og askeflagerne blev ved med at hænge og gyngede i luften
også længe efter at legen var forbi.
I Gerardos hår sad endnu nogle tørre flager
som du kan se. Nu sidder de i billedet
hver flage et lille sorthvidt felt i opløsningen
og minder om de glade påskedage
skønt de glade dage for længst er ovre.

Jeg forestiller mig at det vi kalder erindringer
hænger på samme måde i blikket
tror du ikke?
Matte og ligesom oplyst indefra
ganske små lysstreger på den mørke baggrund.
Man kan knap ane deres fjerne lys
mens de daler ned gennem alle de syn et liv består af
– et par der skrår over gaden til møntvaskeriet
kuglepenne stukket ned i et bæger.
Og andre endnu mere trivielle. Men husk: så snart de lander
på gesimsen og skriveborde tør de.
Så kommer glemslen.

Hvad ægget tænker om verden
kan ingen vide. Men mon ikke det
ligesom alle andre forgængelige skabninger
er lykkelig over blot at være i den?
Være i den *og* rumme den. Ligesom os.
Dets sfære svæver rundt i det kæmpemæssige skum
vi kalder verden. I den puffende trafik
brister indimellem en af disse fedtede sfærer.
Indimellem puster en ny sig op fra ingenting
nærmest med miraklers hjælp.
Nye glaskugler på vej overalt i skummet!
Men jeg *sagde* jo
at verden er vidunderlig.

14

Jeg ser at klokken er 19.35 på Broadway.
Som tiden går. Jeg savner dig til stadighed
synes skiven med de skæbnesvangre tegn at sige.
Skæbnesvangre: som var uret et lykkehjul.
Skæbnesvangre: til stadighed at lede efter sandheden
hvis du forstår mit let poetiske sprog.

Hvis.

Det siger: så langt øjet rækker hænger de røde masker
i deres metalstativer hele vejen ned ad Broadway.

Åh: trafiklys. *Nu* forstår du.

Trafiklys!

Jamen naturligvis.

Og hvad siger de røde lys?

De siger: DET GÅR IKKE OVER.

Så jeg bliver stående solidt i blæsten mellem højhusene
med en flue på skulderen. Lysere tider
må jo dog for fanden komme.

Hos Yolanda og José og lille Ed i Californien
bliver en lagkage stillet på bordet
som har tiden pludselig besluttet at fejre sig selv.
Flødeskummet klumper ud over kagen som skimmel oven på lykken
og midt i den kridhvide lykke ses jordbærrenes små sukrede kys.
Flere røde masker. Men jeg *sagde* det jo:

det gælder om at vælge de rette tegn
hvis du vil have sandheden at vide.

Hvis.

Nedenunder ligger chokoladens og cremens jordlag

– mere sandhed: det du søger er det du finder.

Ikke omvendt! Hvis du altså søger.

Hvis.

I billedernes verden er lykken lunefuld

og lykken er lykkelig og så videre

lykken er tillokkende som ind i helvede.

Jeg har set det mange gange men *du* har ikke.

Når rigmændene kører op og ned ad Broadway

i deres ligkisteagtige limousiner

og turisterne måber og reklamefolkene vinker med løse håndled

for enden af skinnende skjorter. Jeg husker

at jeg drømte om at få bare én dag alene i New York

uden avisernes endeløse tillæg der er glemt en time senere

uden børsmæglere og hjemløse og unge håbefulde kunstnere.

Én dag. Men den dag kom aldrig.

Og HVAD SÅ: det jeg får er det jeg drømmer.

Ikke omvendt! Hvis jeg altså drømmer.

Hvis.

Ak som skæbnen er lunefuld og skæbnefuld og så videre

i dette øjeblik mens ure og lagkager smelter

i storbyerne som et fata morgana *so out of place*

en skæbnegudindes glitterværk op i den blå luft.
I denne billedverden inden i billedernes verden
rimer de perfekt
    uret og lagkagen
        og lagkagen og uret.
Du ser det jo selv dette herrens øjeblik 19.35.
Hvis du altså ser noget.
Hvis.

15

Sagde jeg virkelig det:

mit let poetiske sprog

– hvor kosteligt!

For poesien er jo ikke et sprog. Jeg mener:

så snart den bliver et sprog er den ikke længere poesi

– poesi poesi poesi!

Eller: så snart ordene bliver poesi

bliver de også et sprog og så er de ikke længere poesi.

Noget i den retning. Derfor holder jeg mest af ordene

inden de ordner sig i poesi. Jeg mener:

inden poesien korrupperer ordene

inden den rider røven af dem.

Hvis jeg skal fortolke ordenes kalden

(men ikke deres kald)

siger de sådan cirka:

hvad i al verden *er* poesi

nu den ikke er et sprog?

Okay. Hvis poesien ikke er et sprog

hvis

er den måske en fokusering i et kæmpestort felt af sløringer.

Og så snart den begynder at fokusere på en kaktus

eller nogle fliser der står lænet op ad hinanden i Berlin

på et plask i en swimmingpool eller brødkrummer i sengen

på trafiklysenes skiften fra rødt til grønt i et øde kryds
– ja HVAD SÅ egentlig?
Så opstår midt i denne fokusering
tror jeg
det vi kalder et digt. Ja: et digt
– digt digt digt!
Så forholder digtet sig til poesien som et snefnug
forholder sig til snevejret: hvert fnug må være snevejrets øje
for selv kan snevejret ingenting se.

Undskyld at jeg fik det sagt så kompliceret.
Så korrupperet. Jeg ville jo bare fortælle dig
at jeg for det meste er alene
– alene alene alene!
Men jeg er aldrig ene og alene.
Digtet er der jo.
Og som altid er det svære ikke at skrive digtet
men at nå frem til at skrive det. At *nå frem* til digtet
er det sværeste af alt! Tro mig. At *nå frem* til det lillebitte bjerg
bygget op af brødkrummer er ubegribeligt svært
og jeg har respekt grænsende til ærefrygt for dets højder.
Men at bestige det er min mindste kunst.

Indimellem oplever jeg at digtet har *set* noget
indimellem griber jeg en kuglepen i bægeret og skriver digtet ned
næsten som hvis jeg var med på en kigger.
En kigger. Ikke en seer. For seeren

hænger ting og billeder sammen som siamesiske tvillinger.
Ikke for mig. At bestige det lillebitte brødkrummebjerg
er for mig ikke en kamp mod den iskolde vind
eller mod sneblindhed eller vilde dyr.
Det er en kamp mod billederne.
Som hvis at skrive digtet gik ud på
at bekæmpe billederne.

Hvad betyder det? Det betyder:
alt det vi ikke har billeder af
alt det der er uden det mindste lille glitrende billede
må være poesi.

Så enkelt er det.
Så enkel er den.

märkliga konstruktioner reser sig runt oss,
när vi färdas

och nu rör vi oss mellan, de olika tidsperioderna
landbundna, löst springande

växterna färgar dina armar i mönster. de sprider sig
och du minns bilder ur en bok du läst en gång, nån gång

skallarna frigörs från jord
gör huset sällskap när de fladdrar upp mot himlen

för att bygga *en slags armada fantastisk* – de
små maskinerna, små i rörande formationer

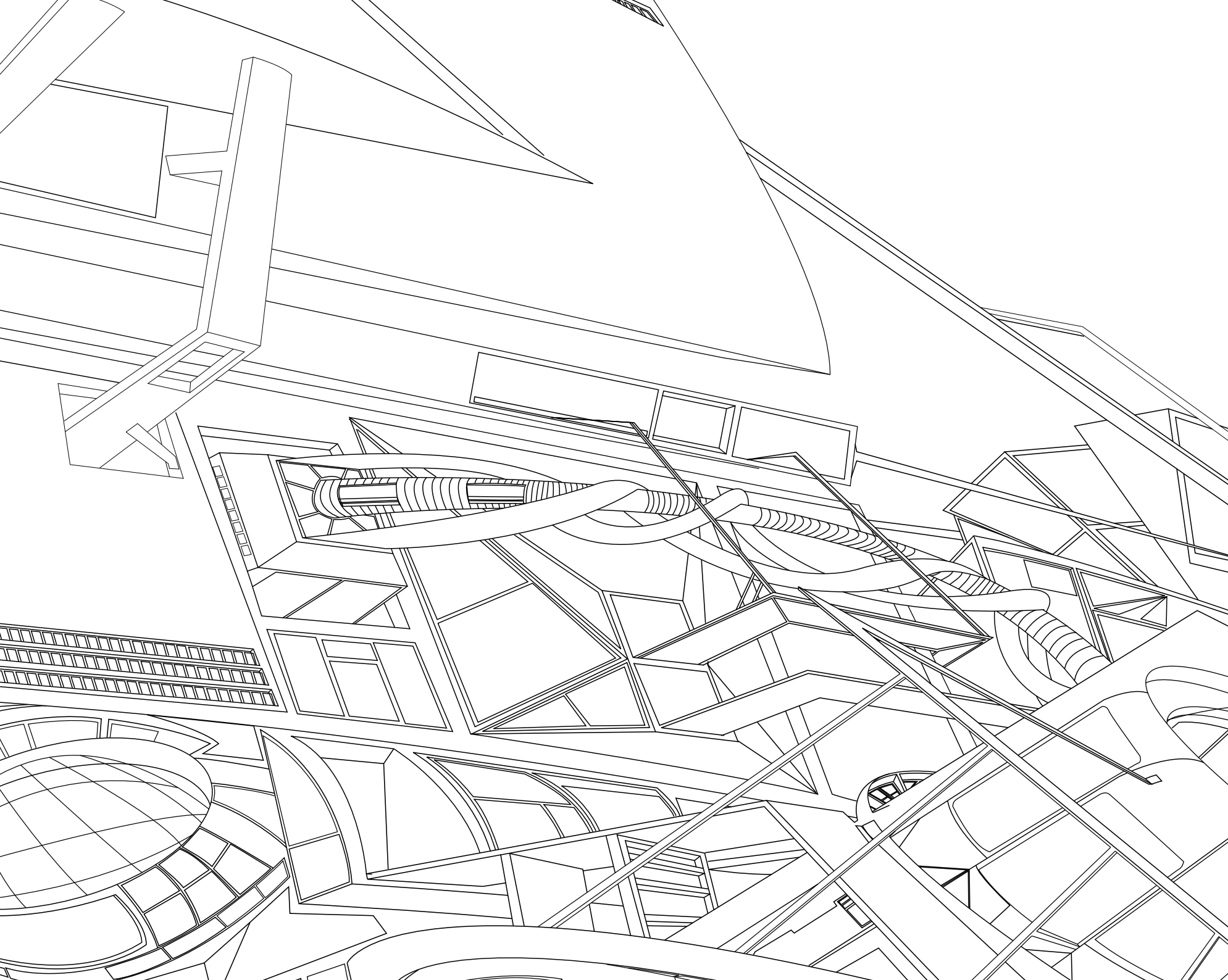
väldigt rörliga spindelnät till exempel, över ett torg snabba! små utforskar terrängen, ofta

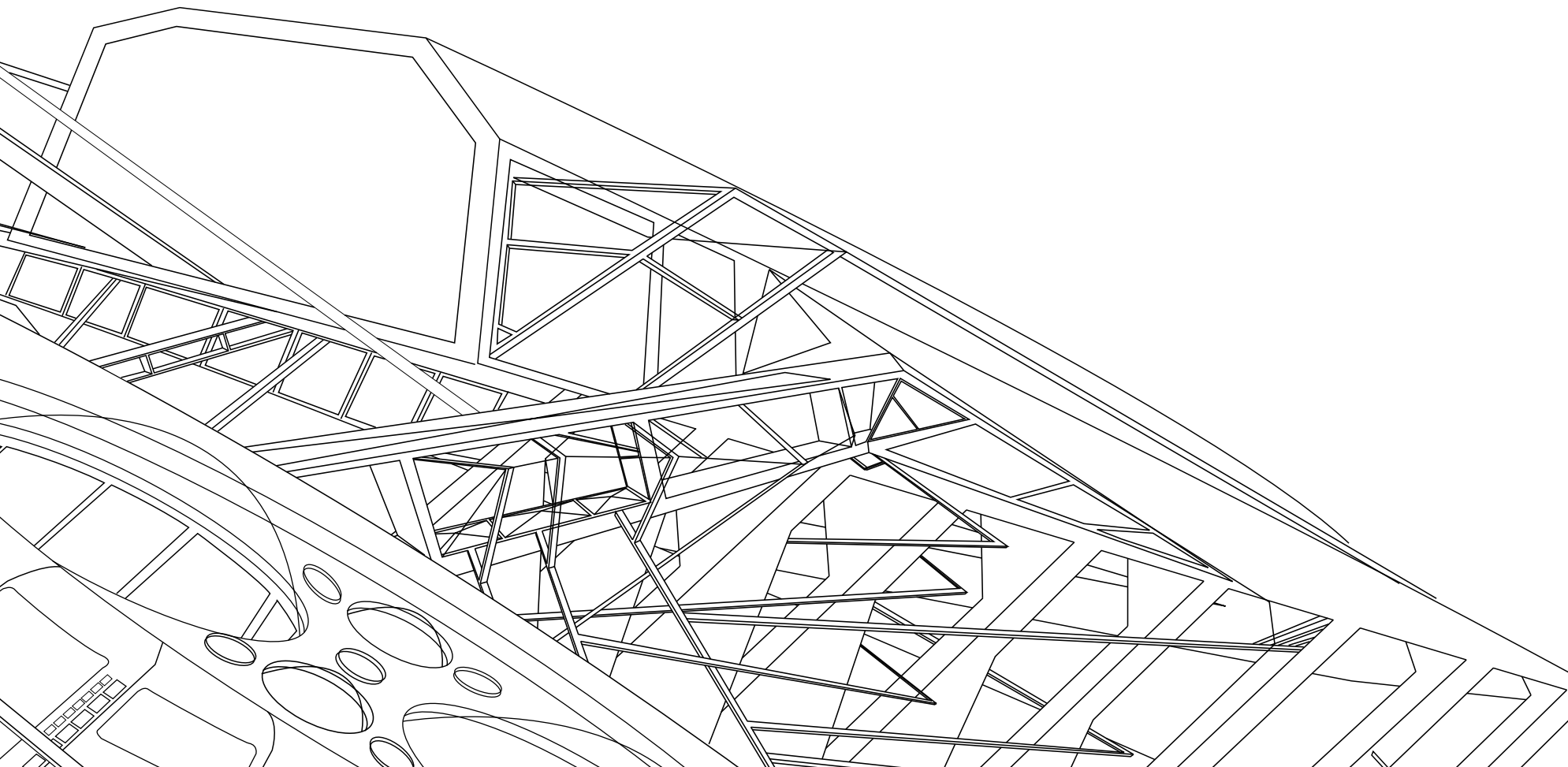
jag bygger tunnlar under denna parkeringsplats
minuter är år, kanske är det så evigheten

kommer till oss men det tror jag inte, katterna
snurrar runt dina fötter vid återkomsten och du

har ett arkiv, om allt, kanske papper hängda
i klädnypor. Det kommer aldrig komma en främling

över fälten om natten mot dig med
glimmande huggtänder

ljus stiger runt vallgravarnas torn

men i verkligheten står jag vid en korsning under marken
en mullvad som söker

Fra Transfuturism

en del saker blir inte så bra som de borde : varför blir det så?

är det inte för att något blivit slappt?

[...]

ett annat utseende som överstigit och inkorporerat det egna

tänk att vilja dö genom dig

man upplever sig främmande på ett, tycks det, tydligt sätt

[...]

den vita satsens överdrivna anspråk att utforska tyngder

en sista suck

kustremsan, motorvägen, tåget, palmerna

den skada som tillfogas : de sår som slits upp i försvaret : den
yttersta viljan till ensamhet : bilderna av krigen innan de första
anfallen : minutiösa förberedelser : repetitioner : luftangreppen
iscensätts här i den egna öknens ödemark, i något som liknar :
en kontakt

(fyrkantiga amerikanska ansikten dyker upp i våra drömmar)

ett oöverträffat spektakel : fyrverkerier av tidens alla fallande
stjärnor samlade i en punkt : linje för linje : och sedan tillbaka

du kommer hem, stänger dörren, vänder dig om, du ser dig om

röd, vit röd

solnedgången belyst i ett radioaktivt sken : det digitala rummet
nedsläckt och utan

du går fram några steg, jag sitter i mörkret
i motljuset från balkongen

det tickar, droppar

idealens gradvisa förskjutning som genom en korridor av celler
mot en oåterkallelig tömning

en rygg reser sig mellan bokstaven och bokstavens kontur

en uppgörelse

det extrema träder fram

kylan "dead man walking"

bildernas knastrande kroppar landar i de pornografiskt torra
ögonen; stjärnorna

du sveper dig

[...]

det snurrar i huvudet ... och runt jordens axel och runt solen

jag sätter mig ned, spyfärdig av den ordning som trängt ut mig
i den här formen

du har lämnat lägenheten : den amerikanska flaggan

den privata skuldbördans banala figur; jag pressas mot mitt
eget skinn

egeisk : elegisk : epileptisk europeisk

huvudet strax ovan ytan : begäret lämnar Atlantis : torson dold
näsan, munnen, ögonen, kinderna, hakan

de skepp som seglar kommer alltid att segla in
i en radioaktiv öken

Hälsningar från Mono Lake

Märk bokens första blad

För vem gav havet dörrar

Vänta

Allt är spegelvänt

O börjar ett cykloniskt alfabet

Borsta tänderna är Golgata

En flicka cyklar runt runt

Märk den med ett rött märke

För att all förståelse är förtryck

No matter where you go, there you are

Denna plats är en lampa, det är sant

O där det verkliga ljuset hejdas

Vissa ord är understrukna

Du trampar på gasen för ett snabbare språk

Den kallas The Genealogy of Dead Space men den heter Fickor av Fattigdom

Eller

Är det jag som inte vet var jag är

Ögonen gör det svårt att se

Såret i sin begynnelse

På denna plats mördades Olof Palme

Märk den

Ting är tårar

Vad ska man till exempel kalla Floden Eller

O en pikaresk, en brevroman som anspelar på syndafallet

Herr Cirkel lever ett helt utåtriktat liv

Men idag är jag bara en nyckel

Med ett rött märke

För att såret är osynligt i sin begynnelse

Märk bokens första blad

Ljusa dyner i mörkret

Jag har kommit genom vägen

Ljudet av tunga fåglar

Systrar som förgäves drömmer en dröm, för drömmen är ingen

Dödsdalens avloppslösa bäcken

Skriv hem om det

Var jag är, som också är en förlösande replik

Driver en vak, av kristallsoda

Som cirklar kring rörelser

Sekunder på Saratoga

Boken är inte inte en dröm

Vi är dömda att lyckas i kantine

Oavsett om brottet avser en egenskap eller en substans

Märk den

Trots att den gjort mig till den jag är

En gång för att den kallas Walking in the Sky och dit leder bara blinddörrar

En gång för att du lånade ett paraply och gick ut i regnet

Du ligger på knä i vad som kan beskrivas som vatten eller jord

Men vem är du

Hälsningar från Mono Lake

O

Å fatte døden
er det vanskeligste av alt
Å fatte døden som elv,
eller et livslangt vennskap, er enklere

Jeg rør glemselens elv
for Lethe skal favne oss alle
Og nettene skal bli mørkere
og elvene dypere

Og det fins et leie
for alt som er menneskelig
Og det fins ett for kjærligheten
og ett for døden

Den som helliggjør kjærligheten, forlater den
Den som forbanner den, blir kjærlighetens apostel
Men ingen har noen gang blitt mer levende
enn sin kjærlighet og håpløshet

Avmektig i det å elske står jeg utenfor
og samler bokstaver
og risser navn på veggen
mens jeg teller årene i forsakelse

Også sjelene lever i samfunn
og historien er full av vitner
Men i kjærligheten bærer vi
forbrytelsens kors

Elva er full av siv som ingen plukker
og av fisk som ingen spiser
for verden blir ikke forandret av skjønnhet
bare mer gjennomsiktig

Og en gutt som fletter en kurv
skal en dag arve jorden
mens ei jente som fanger gullfisk med håv
skal bli mor til en yngling

Vannet er alt vi har
og en fisk smyger gjennom sivet
men det fins ikke lenger noe forjettet måltid
og vi er for mette til å undre oss

Jeg har delt kropp med enfoldige og opplyste
med straffedømte og lærde
men aldri har jeg forenklet min sjel
For gaven jeg fikk var enkelheten

Og det vi gir naturen får vi tilbake fra naturen
For naturen er et menneske
mindre enn et sandkorn og større enn et fjell
Og kjærligheten ligner synene til et jaget dyr

I enkelheten får enhver seire eller forgå
Jeg sukker, der andre roper
Jeg ler, der andre sovner
Jeg kysser øynene dine og lukker mine

Lethe snor seg gjennom landskapet
men naturen unndrar seg alle tolkninger
Og det er ikke mulig å skrive
som elven og vannene

Ett for ett henter vi bildene
mens vi setter vår lit
til en allmektig glemsel
som kan bringe en orden i drømmene

Naturen kvesser sjelene
til dem som søker en likhet i alle ting
Og skriftens tegn henter
stjålne sjeler tilbake

Vademecum

forfra. Først ligger vi lidt og sunder os, det er i grunden helt i orden
efter alt det vi har været igennem. Men så prøver vi alligevel at rejse os, vi siger:
Kom så, vi skal op at stå, så står vi op, siger vi: *Stå så op!*
Og vi prøver,
men vi falder tilbage, kommer alligevel op på albuerne, til sidst op på knæene,
og efter et stykke tid er vi oppe. Så står vi og svajer
og prøver at vænne os til situationen,
tager de første prøvende skridt, men så falder vi og vi rejser os
og falder og sådan bliver det ved *længe*.
Efter et stykke tid kommer vi faktisk i gang, og vi vakler og vi snubler og vi falder, det gør
ikke noget for vi rejser os igen og genvinder balancen. Men så falder vi og bliver liggende for en tid
og får os trukket hen til sengen og ligger lidt der. Efter et stykke tid rejser vi os og går hen
til køleskabet og åbner det, og tager mælk ud og går hen til bordet og sætter os der.
Så hælder vi mælk ud over cornflakes og lidt efter rejser vi os og går ud på toilettet og sætter os.
Og så rejser vi os og så går vi ud på gaden og ind i bussen og så sætter vi os. Så går vi på arbejde
og sætter os ved computeren, men den går ned, så efter et

stykke tid går vi hjem
og lægger os. Så sover vi og så vågner vi. Og så får vi det forkerte
ben ud af sengen, og dagen
løber fra os, og solen står op og solen går ned og ikke omvendt.
Vi føler, at vi ligesom
ikke rigtig kan få et ben til jorden, at verden bare går sin
gang uden os,
og det er en ørkenvandring, og vi ved ikke rigtig, hvor vi skal
begynde og hvor vi skal slutte.
Og vi begynder ikke og vi slutter ikke, men vi prøver alligevel at
sætte hælene i. Vi prøver at tage os sammen,
vi må lidt længere frem i skoene, i stiletten, *vi ved det godt*,
siger vi til os selv, men vi kan ikke overskue det.
Vi arbejder og arbejder, står op før fanden får sko på, og vi
prøver at gå videre, hele tiden videre,
prøver ikke at falde igennem, at finde fodfæste,
at stå på egne ben.
Men så falder vi, falder og falder, og der ligger
vi, og det er ikke til at komme uden om,
og vi prøver at komme til kræfter. Vi tager mod til os og rejser
os op, for vi må blive ved,
vi må ikke gå af vejen for noget, men vi går af vejen, vi falder af
på den, og efter et stykke tid
går vi død, vi lader stå til, vi bliver bitre og
ondskabsfulde og ikke til at omgås.
Vi er gået bag om dansen, vi er færdige, trætte og føler os
forbigået. Vi falder om og bliver liggende.
Vi bliver gamle og dør. Vi afgår ved døden. Eller: Døden
indtræder.

Nej: Vi går bort. Ja: Vi falder simpelthen væk. Og vi bliver
lagt i jorden og bliver liggende,
liggende, liggende, liggende, liggende, liggende, liggende
og efter et stykke tid
går vi i fordærv og til sidst går vi i opløsning. Og solen står ned
og går op
(ikke omvendt *blev der jo sagt*), og i havet går encellede plankton
sammen i stadig mere komplekse organismer og de går i ét
og efter et langt stykke tid
bliver de til fisk der får ben og går på land, og et par aber rejser
sig, og stadig mere komplekse
bevidstheder opstår og de begynder at gå og sige »vi«. Og vi
dasker og driver og drysser og defilerer og flanerer og gækker og jækker og
jakker og jogger og lister og lunter og promenerer og sjokker og sjosker og
slentrer og spadserer og spankulerer og stavrer og stepper og stolprer og
storker og stylter og trasker og tripper og trisser og truller og tusser og tøffer
og vader og vandrer og vralter
og vi samler os i grupper og i samfund og i omgangskredse og vi
går i skole og på universitet,
hvor nye banebrydende opdagelser gøres, nye ideer opstår,
og kunsten
går sin egne veje, gør stadig nye landvindinger og snart er vi
en hær af foregangsmænd
som kommer med i noget crossover-avantgarde, der ikke vil stå
tilbage for *nogen*.
Og med stormskridt træder vi over tærskler til nye årtusinder,
vi går stolte tider i møde.
Vi udvider og krydser grænser, til fods, til lands og i luften, vi
sætter os

i strålende maskiner, og vi, menneskeheden, vi, de stolte, de
retfærdige, vi invaderer, vi angriber,
vi farer løs på og dræber og vi sejrer! Efter et stykke tid kommer
vi hjem fra vellykkede felttog, og vi afholder parader
og går stolte gennem triumfbuer. Og vi sætter os på velfortjente
sejrsskamler, vi sætter os på troner
og ved forhandlingsborde og der bliver vi siddende. Der sidder
vi, siddende og siddende,
sparkende vores forgængere ned, klynger os til taburetterne,
og det der skulle have
været en overgangsregering bliver en holmgang og selvom vi
indgår kompromis efter kompromis
mister vi vores støtter én efter én. Efter et stykke tid er vi slidt
ned til sokkeholderne, vi er på hælene,
vi træder ved siden af, vi løber sur i det, vi spænder ben for os
selv og nogen trækker gulvtæppet væk under os
og vi taber et skridt og vi føler, at vi er kommet ud på en
glidebane, men vi bliver siddende og siddende,
mens folket rejser sig. Det marcherer, folket, i kilometerlange
demonstrationstog, det fylder pladserne med råb og bannere
og sit-inns. Og vi svarer igen med skattelettelser
og tåregas og udgangsforbud, indtil også vi ryddes af vejen.
Vi må træde tilbage
og vi går ned med flaget, helt ned, vi går til grunde. Og vi ligger
som vi har redt.
Vi går til bunds. Vi går *rabundus*, i hundene, fra snøvsen
og langt senere vågner vi
på bænke, i parker, i papkasser, i affaldscontainere.
Og vi sunder os, mens vi prøver at tage os sammen. Vi sætter

foden ned. For vi ved godt,
at vi ikke kan blive ved med at stå i stampe. Vi ved godt, at vi er
gået for vidt.

Vi ved godt, at vi er gået over stregen, og vi vedgår det gerne. Vi
sidder der mellem alle de flasker og poser med tøj,
og der er gået ild i noget pap. Vi sidder stille længe, og så rejser
vi os, og så sætter vi os igen, og så rejser vi os,
og så falder vi om, vi bliver liggende, for vi ved jo godt hvor
skoen trykker; men *life goes on*, som man siger,
vi må videre, vi må væk og vi går på landevejen, går og går på
må og få. Vi sover på herberger og vandrehjem
og gør kun langsomme fremskridt. Vi vil jo nødigt træde nogen
over tærne.

Men så begynder vi at komme på omgangshøjde med
situationen og vi finder et sted at stå.

Vi udvandrere og vi indvandrer og vi bliver anholdt for noget
kriminalitet og vi bliver løsladt
og anholdt igen og sat i fængsel og prøveløsladt
og vi finder steder at gå hen. Først et skur, så en trappeopgang,
så et værelse, så iskolde lejligheder, hvor kulden
går gennem marv og ben.

Men vi får opholdstilladelse og nyt pas. Og nogen ringer for at
høre, hvordan det går, og vi siger:

Jo tak, det går da. Og efter et stykke tid siger vi: Nu går det godt.

Vi siger: *Hovedet op og benene ned,*

stille og roligt, siger vi. Vi siger: Vi er begyndt at falde til. Snart
siger vi, at vi lever i bedste velgående.

Og efter et stykke tid siger vi: Det går fremad, gør det, og nu
må vi løbe, siger vi,

for der er gang i butikken. Efter et stykke tid er vi klar
til at stå inde for identitet og skonommer. Vi er parate til at
træde ud i livet, friske og unge er vi blevet.
Vi undergår forvandlinger og begynder at gå til bowling
og karate. Og vi ringer til nogen for at høre,
hvordan det går, og vi begynder at gå ud om aftenen og vi siger:
Jeg bliver lidt forsinket, du, jeg er på gå-ben,
det er så sundt at gå en tur, det klarer tankerne.
Og efter et stykke tid begynder vi
at gå til gånjemoplæsninger af digte og til noget italiensk og til
kapping. Vi går
egentlig og har det godt. Vi træder i karakter, vi går glade på
job og vi afspadserer,
og om lørdagen går vi ud og køber ind. Vi skal huske at have
noget kød og mælk og danskvand og juice og ristede løg og
gulerødder og de der små rektangulære blokke som man
kommer i opvaskemaskinen og selleri og skosvæerte og olivenolie
og bacon og sennep og karse og rugbrød og franskbrød og
en poulard og en flaske årgangsvin og vi skal også
huske nogle æbler.
Og vi går og nynner mens vi rydder op derhjemme og
radioen går, og tiden går stærkt, den farer af sted,
og vi kan næsten ikke nå alt det vi gerne vil, vi bliver stressede
og om tirsdagen går vi til badminton
og om torsdagen rejser vi til Santiago di Compostela. For vi har
fået gåpåmod og vi køber noget nyt tøj
og går på diskotek og gir gerne en omgang. Og vi går ud med
hinanden og det går bare, det går,
skridt for skridt, det går slag i slag, vi går på livet løs. Vi gør

fremskridt og vi kan ikke stå for de der smilehuller
og den kavalergang eller det der hår på armene og de hænder
og den måde at klæde sig af på og vi falder pladask for
hinanden. Vi falder
og falder og ligger i sengene og der bliver vi liggende så længe
som muligt, liggende mellem ben
og præpositioner: Op og ned og ind og ud og ind og ud og op og
ned og ud og ind og ud og ind igen.
Vi mærker safterne stige og lysten og rejsningen *ooooog så*
kommer vi, åh
hvor vi kommer og vi går og vi kommer
og går og kommer igen og vi lægger os sammen og den går på
os, samtidigt. Vi går lange
ture langs havet med hinanden i hænderne. Og vi går ud
og spiser på små hyggelige restauranter. Og vi spiser østers og
asparges og drikker
champagne og vi har aldrig været så lykkelige – *it goes without*
saying – det er som om
tiden bare står stille og vi går i biografen og begynder at gå
hinanden lidt på nerverne, men finder sammen igen.
Og en af os bliver gravide og går og kaster op og dagen efter går
vi til lægen og kommer glade hjem og går på barsel
og går efterhånden lidt som en and. Vi går tiden ud og går over
tiden og går og venter, venter og venter,
og vi er ved at gå ud af vores gode skind. Men så går vandet
og det blev en pige eller det blev en dreng eller det blev begge dele,
og efter et stykke tid
og en stuegang går vi hjem, for nogen skal gå det hele igennem
igen: Det første skridt, det sidste,

helt fra barnsben af, skolegang, bersærkergang, rettergang, undergang og gennem hvert evig eneste udviklingstrin. Det er for meget og vi går død. For vi føler at vi ligesom er kommet under tøflen, vi kommer i overgangsalder og vi går fra hinanden og hen til hinanden igen og fra hinanden igen og hen til hinanden og råber: Så skrid da. Og vi råber: Gå din vej, dit svin, og vi går vores vej, for vores forhold er gået i stykker og vi er gået i stykker og vi sætter os et stykke tid for at prøve at forstå, hvad det var der gik galt. Men vi forstår det ikke, så vi går til psykolog og til psykiater og til apoteker. Men efter et stykke tid så går vi mere og mere op i limningen, og så står vi der midt i livet og det går ad helvede til og vi går ad helvede til og kommer ikke tilbage. Vi går helt ned og vi går helt, helt ned og så går vi lidt hen og til siden og længere ned og til siden og op og hen og ud igen og ind igen og tilbage og ud igen og vores sko er slidte. Så går vi på grund og vores liv løber fra os. Det løber ud i sandet, men efter et stykke tid erkender vi, at vi må hjælpe hinanden på benene igen. Og så får vi igangsætterydelse. Og vi oplever opgangstider og nedgangstider og vi oplever nye opgangstider og nye nedgangstider og så videre. Og efter et stykke tid får vi modgang og går ned om og hjem igen og så er vi ved at gå amok. Men vi kommer på fode igen, for nu har vi efterhånden en del erfaring i den slags. Vi kan bare det der. Nu går vi kun den lige vej. Vi følger kun logiske og klare tankegange. Skal vi gå i gang? siger vi, vi siger: Følg venligst med her, ja tak,

det er Dem, vi taler til.

Følger De overhovedet med i hvad der *foregår*? Efter Dem, ja, værsgo, kom med mig, det er denne vej, den lige, og så begynder vi

OM FORFATTERNE OG BØKENE

NIELS FRANK, *Én vej*, Samlerens forlag 2005.

JOHANNES HELDÉN, *Det underjordiska systemet*, OEI editör 2005.

MARTIN HÖGSTRÖM, *Transfutura*, OEI editör 2005. Debut.

NICLAS NILSSON, *Patriarkat*, Wahlström & Widstrand 2005. Debut.

STEINAR OPSTAD, *Bære øksene inn for kvelden*, Kolon 2005.

MORTEN SØNDERGAARD, *Et skridt i den rigtige retning*, Borgen 2005